

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Petry Weissové a soudců Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Horsecity s.r.o.**, se sídlem Nádražní 344/23, Praha 5, zastoupena JUDr. Mgr. Slavomírem Hrinkem, advokátem, se sídlem Jičínská 2348/10, Praha 3, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 10. 2021, č. j. ČOI 137405/21/O100/Krč/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 3. 2022, č. j. 57 A 39/2021-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Česká obchodní inspekce, Inspektorát Jihočeský a Vysočina se sídlem v Českých Budějovicích, (dále jen „inspektorát“) rozhodnutím ze dne 14. 9. 2021, č. j. ČOI 115334/21/2000/Tc, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání dvou přestupků podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 14. 4. 2020 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), jichž se žalobkyně dopustila porušením zákazu používání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 4 téhož zákona, a to klamavým konáním podle § 5 odst. 1 tohoto zákona, neboť ke dni 4. 10. 2019 uváděla na svých internetových stránkách www.hotelcitypisek.cz věcně nesprávné informace. První přestupek spočíval v uvádění nesprávné informace, že hotel City Písek je luxusním tříhvězdičkovým hotelem, ačkoli tomuto tvrzení o třídě hotelu prokazatelně neodpovídala plocha ubytovacích jednotek, konkrétně pokoje č. 13, který byl prokazatelně nabízen jako dvoulůžkový, ačkoli plochou pokoje 8,51 m² i plochou hygienického zařízení 1,95 m² nedosahoval stanovených minimálních limitů 13,3 m² u dvoulůžkového pokoje ani 9,5 m² u jednolůžkového pokoje pro třídu tři hvězdičky a pro hygienické zařízení nejméně 4 m².

Druhý přestupek se týkal informace o nanotechnologii k ošetřování vnitřních prostor hotelu; žalobkyně však k němu neuplatnila žádné kasační námitky, a proto jej není třeba podrobněji popisovat. Za spáchání těchto přestupků inspektorát podle § 24 odst. 17 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 41 odst. 1 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, uložil žalobkyni úhrnnou pokutu ve výši 40.000 Kč. Dále inspektorát žalobkyni uložil povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které však žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí inspektorátu potvrdila.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud neshledal žalobkyni obecně namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované a konstatoval, že žalovaná se vypořádala s odvolacími námitkami, její rozhodnutí odpovídá zákonným požadavkům i judikатурním závěrům a je z něho zřejmé, na základě jakých skutkových a právních závěrů bylo učiněno. Krajský soud poukázal na to, že odpovědnost za uvedený přestupek je objektivní, tudíž zavinění ohledně uvedení nepravdivé informace není podstatné. Důvody, které uvedla žalobkyně na svou obranu, by tedy mohly sloužit pouze jako liberační důvod podle § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Musela by ale prokázat, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

[5] Podle krajského soudu bylo klíčové zodpovědět otázku, zda jednání žalobkyně, která uváděla na internetových stránkách nesprávnou informaci, že hotel je tříhvězdičkový, ačkoli tomu neodpovídala plocha nabízeného pokoje č. 13, představuje nekalou obchodní praktiku ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35, a ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 As 117/2017-47, krajský soud podotkl, že pokud lze určitou obchodní praktiku označit za klamavou podle § 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, není třeba již zkoumat naplnění podmínek generální klauzule v § 4 odst. 1 téhož zákona. Tak tomu podle krajského soudu bylo i v případě žalobkyně, která poskytla nepravdivou informaci o nabízené službě, což spotřebitele mohlo vést k rozhodnutí, které by jinak neučinil, tedy ovlivnit rozhodnutí spotřebitele takovou službu zakoupit. Krajský soud se ztotožnil se žalovanou, že žalobkyně uváděla při nabízení služeb nepravdivé informace, jestliže se prezentovala jako tříhvězdičkový hotel, přičemž nabízela pokoj, který dosahoval výměry 8,51 m², nikoli minimálních 13,3 m² u dvoulůžkového pokoje pro danou třídu hotelu, a nevyhovoval ani plochou hygienického zařízení 1,95 m², nikoli nejméně 4 m². Krajský soud nepřijal obranu žalobkyně, že hotel byl zkolaudován jako tříhvězdičkový. Tuto skutečnost označil za irelevantní, neboť za uvedení nepravdivých informací je odpovědná žalobkyně, která z povahy věci nemůže vyloučit objektivní odpovědnost za tento delikt.

[6] Krajský soud přisvědčil žalobkyni, že žalovaná nesprávně odkázala na § 169 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), z něhož plyne povinnost respektovat obecné požadavky na výstavbu podle prováděcích právních předpisů v aktuálně účinném znění. Konstatoval, že kolaudace hotelu proběhla v roce 2008, kdy nebyla účinná žalovanou užitá vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na

pokračování

stavby, ale předchozí vyhláška č. 137/1998 Sb., o obecných požadavcích na výstavbu. Ta však podle krajského soudu obsahovala totožný požadavek na plochu pokoje a nepřipouštěla výjimky. Krajský soud zdůraznil, že při hodnocení možné klamavosti není žalovaná povinná vycházet z rozhodnutí stavebního úřadu a žalobkyně se poukazem na stavební povolení z roku 2008 nemůže zprostit odpovědnosti za nekalou obchodní praktiku, jestliže výměra je v rozporu s vyhláškou. Žalovaná se podle krajského soudu správně zabývala velikostí pokoje, protože plocha pokoje je podstatným ukazatelem kategorizace podle vyhlášky č. 268/2009 Sb. a jediným kritériem podle vyhlášky č. 137/1998 Sb., která byla účinná v době kolaudace hotelu. Závěr, že plocha pokoje č. 13 požadavkům vyhlášky neodpovídá, ostatně žalobkyně v žalobě nezpochybnila. Krajský soud proto přisvědčil žalované, že inzerování hotelu jako luxusního tříhvězdičkového je klamavým konáním (věcně nesprávnou informací). Dále krajský soud vypořádal námitky k druhému přestupku.

[7] K uložené pokutě krajský soud uvedl, že z okolností případu a z obsahu spisu nelze dospět k závěru, že by byla zjevně nepřiměřená. Je zřejmé, jaká kritéria při jejím ukládání správní orgány hodnotily, a žalovaná řádně odůvodnila, proč považovala uloženou sankci za přiměřenou. Při určení sankce bylo přihlédnuto i k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Krajský soud se ztotožnil se zohledněním okolností, za nichž byly přestupky spáchány, a poukázal na to, že pokuta byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby. Vysvětlil, že správní orgány uložily úhrnnou pokutu, přičemž první přestupek shledaly závažnějším a k druhému přihlédly jako k přitěžující okolnosti. Žalobní námitce, že žalovaná měla opatřovat podklady pro posuzování dopadů protiepidemických opatření na provoz hotelů, krajský soud nepřisvědčil. Nedoložila-li žalobkyně podklady pro posouzení její aktuální ekonomické situace, nemohla je žalovaná zohlednit. K tomu krajský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „rozšířený senát“) ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Krajský soud dodal, že rozhodování o výši pokut za přestupky se děje ve sféře volného uvážení správního orgánu, do kterého je možné zasáhnout pouze za splnění předpokladů stanovených v § 78 odst. 2 s. ř. s. Individuální závažnost přestupku je podle krajského soudu nezbytné vždy posuzovat podle konkrétních okolností případu. Uloženou úhrnnou pokutu 40.000 Kč označil krajský soud za přiměřenou, odůvodněnou a zákonnou. Důvod pro její moderaci přitom neshledal, neboť nebyly splněny všechny zákonné předpoklady. Pokuta ve výši 40.000 Kč představuje ani ne 1 % z její maximální výše 5.000.000 Kč a podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, nelze za zjevně nepřiměřenou považovat pokutu ve výši 4 % zákonného rozpětí. Žalobkyně navíc v žalobě ani blíže nerozvedla a nedoložila svou ekonomickou situaci a dopad protiepidemických opatření.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[8] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“).

[9] **Stěžovatelka** namítá, že hotel byl zkolaudován jako tříhvězdičkový podle tehdy platných předpisů, pozdější předpisy aplikovat nelze a kolaudační rozhodnutí stále platí. Zdůrazňuje, že vyhláška č. 268/2009 Sb. stanovuje technické podmínky pro nové stavby a pro změny dokončených staveb provedené až za účinnosti její vyhlášky. To se však netýká kolaudačního rozhodnutí a hotelu stěžovatelky, který je stále tříhvězdičkový. Tato

informace je tedy podle kolaudačního rozhodnutí správná a pravdivá. Žalovaná podle stěžovatelky řádně neodůvodnila, proč nelze aplikovat platné kolaudační rozhodnutí. Také krajský soud dospěl bez řádného odůvodnění k chybnému závěru o nesprávnosti informace, že hotel je tříhvězdičkový. Stěžovatelka má za to, že krajský soud nijak neodůvodnil, proč se na daný hotel aplikuje vyhláška č. 268/2009 Sb. a proč je tvrzení stěžovatelky mající zákonný podklad ve správním rozhodnutí věcně nesprávné, a tudíž nepravdivé.

[10] Podle stěžovatelky nelze počet hvězdiček hotelu považovat za věcnou informaci podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Jedná se o právními předpisy definovaný právní pojem, jehož obsah vzniká aplikací těchto právních předpisů na konkrétní zjištěnou věcnou informaci, jakou je například velikost pokoje v metrech čtverečných. Právní pojem nemůže být podle stěžovatelky věcně nesprávný z podstaty věci; může být jen „právně“ nesprávný, tedy z pohledu nesprávné aplikace právních předpisů. Stěžovatelka konstatuje, že klamavé konání podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele musí obsahovat věcně nesprávnou informaci, tedy musí být nepravdivé. Tvrzení, že hotel je tříhvězdičkový, podle stěžovatelky není věcnou informací, a proto nelze věcnou (ne)správnost posuzovat a stěžovatelka se nemohla dopustit klamavého konání. Stěžovatelka podotýká, že pokud je spotřebitel schopen z vyhlášky č. 268/2009 Sb. zjistit, jaké jsou stávající právní předpisy pro stavby ohledně velikostí pokojů pro tříhvězdičkový hotel, je schopen ze stejné vyhlášky také zjistit, že to neplatí absolutně pro všechny stavby.

[11] Tvrzení krajského soudu, že v žalobě blíže nerozvedla ani nedoložila svou ekonomickou situaci a dopad protiepidemických opatření na ni, považuje stěžovatelka za nepravdivé. Upozorňuje na odstavec 6 žaloby, ve kterém uvedla, že hotely byly po část roku 2020 uzavřeny, v další části roku pak otevřeny jenom v omezeném režimu, byl omezen pohyb osob a turismus; z toho plyne, že hotely neměly žádné tržby, resp. měly tržby snížené, přičemž fixní náklady zůstaly stejné; tyto údaje jsou veřejné známy, plynou i z právních předpisů a je úřední povinností žalované, aby si tyto údaje sama zjistila. Stěžovatelka tak má za to, že jasně uvedla, že se jí v souvislosti se zavřením hotelu snížily tržby, zatímco výdaje na zaměstnance a další fixní výdaje zůstaly stejné. Napadený rozsudek v tomto podle stěžovatelky nemá podklad v řádně zjištěném skutkovém stavu.

[12] **Žalovaná** se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a uvádí, že prakticky se všemi argumenty stěžovatelky se vypořádala již v odůvodnění svého rozhodnutí. K tvrzení stěžovatelky, že počet hvězdiček hotelu nelze považovat za věcnou informaci ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, žalovaná připomíná, že v souladu s § 43 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb. vyjadřuje počet hvězdiček třídu ubytovacího zařízení podle požadavků na plochy a vybavení stanovené normovými hodnotami. Počet hvězdiček je tak podle žalované kvalitativním ukazatelem vyjadřujícím úroveň hotelu. Pokud v intencích právní úpravy vyplývající z uvedené vyhlášky prodávající v nabídce ubytovacích služeb označí svůj hotel určitým počtem hvězdiček, je tato informace pro spotřebitele jedním z nejdůležitějších ukazatelů pro eventuální rozhodnutí, zda se v takovémto ubytovacím zařízení ubytuje. Věcně nesprávná, a tedy nepravdivá, informace o úrovni hotelu vyjádřená větším počtem hvězdiček fakticky neodpovídajícím stanoveným normovaným hodnotám podle žalované nepochybně představuje nekalou obchodní praktiku spáchanou ve formě klamavého konání podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Z uvedených důvodů žalovaná považuje kasační stížnost za irelevantní a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud považuje předně za potřebné zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Kasační stížnost je nepřipustná, pokud nesměřuje proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, a judikaturu citovanou v jeho odstavci [140]). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřipustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Stěžovatel tak musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud tak nečiní a kupříkladu pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoli reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že tyto námitky krajský soud vypořádal a v jejich opakování nelze spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopna obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, publ. pod č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36). Úkolem Nejvyššího správního soudu totiž není opětovné projednání žaloby, ale přezkoumání správnosti postupu krajského soudu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2022, sp. zn. II. ÚS 1852/22).

[16] V nyní řešené věci nesměřuje proti rozhodovacím důvodům napadeného rozsudku podstatná část kasační stížnosti. Stěžovatelka sice uplatnila poměrně obsáhlou argumentaci týkající se kolaudačního rozhodnutí a aplikace vyhlášky č. 268/2009 Sb. (srov. odstavec [9] tohoto rozsudku), nicméně zcela pominula zásadní argumentaci krajského soudu, která se k této problematice váže. Krajský soud konstatoval, že při hodnocení možné klamavosti není žalovaná povinna vycházet z rozhodnutí stavebního úřadu a stěžovatelka se poukazem na stavební povolení z roku 2008 nemůže zprostit odpovědnosti za nekalou obchodní praxi, jestliže je výměra pokojů v rozporu s vyhláškou. Skutečnost, že hotel byl zkolaudován jako tříhvězdičkový, označil krajský soud za irelevantní, neboť za uvedení nepravdivých informací je odpovědná žalobkyně, která z povahy věci nemůže vyloučit objektivní odpovědnost za tento delikt. Žalovaná se podle krajského soudu správně zabývala velikostí pokojů, protože plocha pokojů je podstatným ukazatelem kategorizace podle vyhlášky č. 268/2009 Sb. a jediným kritériem podle vyhlášky č. 137/1998 Sb., která byla účinná v době kolaudace hotelu. Krajský soud dodal, že závěr, že plocha pokojů č. 13 požadavkům vyhlášky neodpovídá, stěžovatelka v žalobě nezpochybnila. Na tuto klíčovou argumentaci krajského soudu, týkající se kolaudačního rozhodnutí a aplikace vyhlášky č. 268/2009 Sb., stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nereagovala. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvedené závěry krajského soudu, které ve střetu s její argumentací ob stojí samy o sobě, nijak nezpochybnila,

vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační námitky týkající se kolaudačního rozhodnutí a aplikace vyhlášky č. 268/2009 Sb. jako nepřipustné, neboť se mýjí s rozhodovacími důvody krajského soudu.

[17] Stěžovatelka v kasační stížnosti přednesla také zcela nové námitky, které jsou uvedeny v odstavci [10] tohoto rozsudku. Tyto námitky stěžovatelka neuplatnila v žalobě, ač tak učinit mohla (nic jí v tom nebránilo). Nejvyšší správní soud je proto vyhodnotil jako nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[18] Z přípustných námitek se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že krajský soud je povinen vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadený rozsudek přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí soudu nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každý jednotlivý argument (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10).

[19] Nejvyšší správní soud stěžovatelkou popsané nedostatky v případě napadeného rozsudku neshledal; krajský soud se srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s podstatou všech námitek uplatněných v žalobě a své úvahy řádně odůvodnil. Vysvětlil, že vyhláška č. 268/2009 Sb. i předchozí vyhláška č. 137/1998 Sb. (účinná v době stěžovatelkou zdůrazňované kolaudace) obsahují stejné požadavky na výměru dvoulůžkového pokoje v tříhvězdičkovém hotelu a že pokoj č. 13 těmto požadavkům neodpovídá. Krajský soud dále uvedl, že poukazem na stavební povolení z roku 2008 se stěžovatelka nemůže zprostit odpovědnosti za nekalou obchodní praxi, jestliže výměra je v rozporu s vyhláškou. Z napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, proč je tvrzení stěžovatelky o tříhvězdičkovém hotelu věcně nesprávné (nepravdivé), byť byl podle stěžovatelky hotel takto zkolaudován. Tím důvodem je právě nedodržení minimální výměry dvoulůžkového pokoje 13,3 m² (stěžovatelka zjištěnou plochu pokoje č. 13 – 8,51 m² – nezpochybňovala), přičemž tato minimální výměra byla stanovena jak ve vyhlášce č. 268/2009 Sb., tak v předchozí vyhlášce č. 137/1998 Sb. Odůvodnění, na jehož základě dospěl krajský soud k závěru o nesprávnosti informace, že hotel je tříhvězdičkový, proto Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako dostatečné. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[20] Stěžovatelka dále namítala, že žalovaná neodůvodnila, proč nelze aplikovat platné kolaudační rozhodnutí. Ani této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Kolaudačnímu rozhodnutí se žalovaná věnovala na straně 6 svého rozhodnutí, kde uvedla, že ani v době kolaudace hotelu toto ubytovací zařízení neodpovídalo třídě tří hvězdiček. Zároveň vyslovila názor, že každý hotel může být v souladu s § 43 vyhlášky č. 268/2009 Sb. označen pouze takovým počtem hvězdiček, jaký odpovídá skutečným rozměrům ubytovacích jednotek hotelu a jejich vybavení. Nejvyšší správní soud proto shledal, že žalovaná své rozhodnutí odůvodnila dostatečně a námitka stěžovatelky není důvodná.

pokračování

[21] Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele platí, že výrobce, dovozce, vývoze, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik. Z § 4 odst. 4 téhož zákona vyplývá, že užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje. Podle § 4 odst. 3 věty první zákona o ochraně spotřebitele platí, že nekalou obchodní praktikou se rozumí zejména klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b. Klamavé konání je v § 5 odst. 1 téhož zákona definováno takto: *Obchodní praktika se považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci, a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.*

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že žalovaná se správně zabývala velikostí pokoje, protože plocha pokoje je podstatným ukazatelem kategorizace podle vyhlášky č. 268/2009 Sb. a jediným kritériem podle vyhlášky č. 137/1998 Sb., která byla účinná v době kolaudace hotelu. Stěžovatelka nezpochybňovala, že pokoj č. 13 (ve stavební dokumentaci označovaný č. 206) má plochu 8,51 m², a nabízela jej jako dvoulůžkový, ačkoli podle obou zmíněných vyhlášek musí mít dvoulůžkový pokoj plochu minimálně 13,3 m² [srov. § 44 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 268/2009 Sb. a § 53 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 137/1998 Sb.]. Vzhledem k tomu, že žádný jiný předpis nestanoví parametry definující třídy ubytovacích zařízení (s přiřazením příslušného počtu hvězdiček), může spotřebitel očekávat, že dvoulůžkový pokoj v tříhvězdičkovém hotelu bude mít plochu alespoň 13,3 m².

[23] Pokud tedy stěžovatelka ve svém hotelu nabízela dvoulůžkový pokoj s plochou 8,51 m² zcela nevyhovující výše uvedeným parametrům, je informace o tom, že se jedná o luxusní tříhvězdičkový hotel, věcně nesprávná, a tedy nepravdivá. Tato informace totiž mohla vést spotřebitele k rozhodnutí od stěžovatelky koupit příslušnou ubytovací službu, ačkoli při poskytnutí správné informace o nižším standardu kvality hotelu (neodpovídající plocha pokoje) by spotřebitel takové rozhodnutí učinit nemusel. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem a žalovanou konstatuje, že se stěžovatelka dopustila klamavého konání ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Klamavé konání je jakožto nekalá obchodní praktika podle § 4 odst. 4 téhož zákona zakázáno. Porušením tohoto zákazu stěžovatelka naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

[24] K argumentaci stěžovatelky kolaudačním rozhodnutím Nejvyšší správní soud nad rámec odůvodnění napadeného rozsudku pro úplnost dodává, že podle stavební dokumentace, kterou si správní orgány opatřily u stavebního úřadu, protože ji stěžovatelka odmítla předložit, byl pokoj č. 13 (ve stavební dokumentaci označovaný č. 206) veden jako jednolůžkový. To stěžovatelka nezpochybnila, stejně jako zjištění správních orgánů, že tento pokoj nabízí jako dvoulůžkový. Nejvyšší správní soud považuje za zcela nemístné, že se stěžovatelka dovolává kolaudačního rozhodnutí, které sama nerespektuje. I kdyby všechny pokoje v hotelu v době jeho kolaudace splňovaly podmínky pro třídu tři hvězdičky (což se v nyní řešené věci nestalo), neznamená to, že tato vlastnost automaticky zůstává zachována i po přidání lůžek. Stěžovatelka z malého jednolůžkového pokoje udělala dvoulůžkový, a tím nastolila stav, kdy je plocha pokoje výrazně menší, než vyžadují příslušné právní předpisy, a přesto – tedy klamavě – svůj hotel prezentuje jako luxusní tříhvězdičkový. Těžko se tak může vyvinut ze své odpovědnosti za přestupek na úseku ochrany spotřebitele pouhým odkazem na kolaudační rozhodnutí, jímž se sama neřídí.

[25] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou zpochybňující tvrzení krajského soudu, že stěžovatelka v žalobě blíže nerozvedla ani nedoložila svou ekonomickou situaci a dopad protiepidemických opatření na ni. Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že v žalobě uvedla určité skutečnosti týkající se fungování hotelů v roce 2020 (pokles tržeb v důsledku omezení provozu, fixní náklady zachovány). Jedná se však o naprosto obecná tvrzení, která nic konkrétního nevypovídají o majetkových poměrech samotné stěžovatelky.

[26] Krajský soud v této souvislosti správně poukázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS, podle kterého bude „záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost“. Na to Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 15. 4. 2020, č. j. 1 As 481/2018-28, v němž uvedl: „Nedodal-li stěžovatel správnímu orgánu podklady o stavu své podnikatelské činnosti či příjmů z ní, nebylo povinností správního orgánu tyto okolnosti domýšlet.“ Požadavek na doložení konkrétní majetkových poměrů platí tím spíše pro soudní přezkum rozhodnutí o přestupku.

[27] Ukládání pokut za správní delikty se totiž děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování věci k žalobní námitce zabývat, je soudní kontrola správní diskrece silně omezena. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo zneužil-li volné uvážení. Není však v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správní diskrece uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve **zjevně nepřiměřené** výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS). Smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, publ. pod č. 2672/2012 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS).

[28] Stěžovatelka v žalobě navrhla, aby soud pokutu moderoval. Bylo tedy na stěžovatelce, aby dostatečně konkrétně tvrdila, že je uložena pokuta zjevně nepřiměřená. V situaci, kdy úhrnná pokuta za dva (nikoli bagatelní) přestupky činila 40.000 Kč, tj. pouhých 1,6 % maximální sazby 5.000.000 Kč stanovené v § 24 odst. 17 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele, mohla případná zjevná nepřiměřenost pokuty vyplynout výhradně z jejího srovnání s konkrétními majetkovými poměry stěžovatelky. K těm však stěžovatelka nic konkrétního neuvedla ani ve správním řízení, ani v žalobě, natož aby je řádně doložila. Výše citovaná judikatura vyvrací názor stěžovatelky, že bylo úřední povinností žalované, aby si

pokračování

tyto údaje sama zjistila. Žalovaná tedy při zjišťování skutkového stavu pro účely stanovení výše sankce nepochybila.

[29] Žádného pochybení se nedopustil ani krajský soud. Jeho závěr, že nebyl dán důvod pro moderaci uložené pokuty mimo jiné proto, že stěžovatelka v žalobě blíže nerozvedla a nedoložila svou ekonomickou situaci a dopad protiepidemických opatření, je správný. Námitka stěžovatelky, že napadený rozsudek v tomto nemá podklad v řádně zjištěném skutkovém stavu, tak není důvodná. Krajský soud naopak správně uzavřel, že uložená pokuta není zjevně nepřiměřená.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Lze tedy uzavřít, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovaná byla ve věci úspěšná, ale náhradu nákladů nepožadovala a ze spisového materiálu nevyplývá, že by jí nějaké náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu